

Варіювання фонетичної структури іншомовного слова як специфічна риса його фонологічного засвоєння (на матеріалі загальноамериканської вимовної норми)

Статтю присвячено дослідженню процесу фонологічного нормування пізніх запозичень у сучасній кодифікованій загальноамериканській вимові. Специфічною рисою освоєння іншомовних слів є «вільне» варіювання в їх фонемних та акцентних структурах. Визначено ядро, основну та периферійну підсистему фонемних й акцентних структур, які беруть участь у «вільному» варіюванні. «Вільне» варіювання фонемних й акцентних структур визначається видозміною у фонетичній структурі слів, яке не має смислорозрізнавальної риси. Результати дослідження засвідчують про переважно «вільне» варіювання в корені слова. Більшість іншомовних слів з варіантами фонемної та акцентної структур в аспекті загальноамериканської вимовної норми запозичена із французької, німецької, італійської, іспанської мов, а також латині. Асимільованими іншомовними словами визнаються такі, фонемні структури яких повністю підпорядковуються фонологічним законам мови-реципієнта. Частково асимільовані запозичення – це слова, які зберігають у своїй фонографічній формі специфіку вимови мови-джерела, що відображається у фонотактичних особливостях, наявності іншомовних фонем і тенденції збереження наголосу, наближеного до слова-етимона.

Ключові слова: фонологічна асиміляція, загальноамериканська вимовна норма, вільне фонемне варіювання, вільне акцентне варіювання.

Постановка наукової проблеми та її значення. Коли запозичені слова потрапляють до словникового складу певної мови, відбувається адаптація / асиміляція фонемних й акцентних структур слів до фонологічної норми мови-реципієнта. Тому, якщо зіставити фонетичні системи двох мов і виявити їх відмінності, можна визначити інвентарний перелік потенційних засобів інтерференції, котрі актуалізуються у вигляді дивергентних / варіантних форм у процесі запозичення та заосвоєння певних іншомовних одиниць мовою-реципієнтом під час мовних контактів [5, с. 93].

Аналіз досліджень цієї проблеми. Питання варіювання фонемних й акцентних структур іншомовної лексики в аспекті американського варіанта англійської мови ще не отримала всебічного висвітлення в попередніх публікаціях [3; 4] автора, а тому потребує глибшого аналізу та систематизації.

Мета та завдання статті. Мета статті – установити особливості фонологічного нормування іншомовної лексики, що має варіанти фонемних і акцентних структур у загальноамериканській кодифікованій вимовній нормі / *General American*. Досягнення мети передбачає виконання завдань, що полягають в установленні інвентарю засобів фонемного та акцентного варіювання в структурах запозичених слів, а також визначенні ядра, основної та периферійної підсистем фонемних й акцентних структур, які беруть участь у «вільному» варіюванні.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Експериментальний матеріал цього дослідження складають фонемні й акцентні структури 1047 запозичень, які поповнили словниковий склад англійської мови у ХХ ст. Іншомовні слова з вимовними варіантами становлять 362 запозичення загальної кількості досліджуваного корпусу слів. Джерелом матеріалу дослідження слугували найбільш авторитетні вимовні словники [12; 13]. Для виявлення генетичної характеристики іншомовних слів було використано дані етимологічного словника [11]. Найчастотнішими запозиченими словами виявилися лексичні одиниці із французької (38, 11 %), італійської (11,46 %), німецької (10,03 %), іспанської (5,44 %) мов, латині (7,55 %).

Варіативність – одна з основних характеристик мови, вона притаманна всім рівням мовної системи і є невід’ємною властивістю літературної вимовної норми [10, с. 43]. Співіснування в межах норми фонемних й акцентних варіантів слів, які утворені засобами «вільного» фонемного варіювання (ВФВ) або варіювання місця та ступеня словесного наголосу – це видозміни фонетичної структури слів, яке не має смислорозрізнавальної функції, коли в результаті заміни однієї фонемі на іншу в одній і тій самій позиції/зміни місця наголосу утворюється не нове слово, а модифікація фонетичної структури одного і того самого слова (його вимовні варіанти) [6, с. 167; 1, с. 3–4].

Варіювання у фонемній та акцентній структурах англійської мови зумовлене своєрідністю історичного розвитку англійської мови, а саме:

а) наявністю докорінних змін у фонологічній системі мови до моменту зародження вимовної норми (великий зсув голосних, *r* – вокалізація, асибіляція передньоязикових приголосних тощо), а також дією актуальних фонологічних тенденцій у мовній синхронії;

б) наявністю у словниковому складі мови більше двох третин запозичень, які підлягають фонологічному нормуванню [6, с. 167–168].

Загальна кількість слів нашої картотеки, що мають формальні модифікації фонемної структури в загальноамериканській вимові (ЗАВ), становить 362 слова (34,58 %), котрі були відібрані в результаті суцільного обстеження досліджуваного корпусу іншомовних слів (1047 запозичень) із вимовних лексикографічних джерел [12; 13]. У фонемному варіюванні в аспекті загальноамериканської вимови беруть участь 23 голосні й 20 приголосних.

Наявність голосних назалізованих фонем $\{/, /A\sim/\}$, які не властиві англійській мові, засвідчують про часткову асиміляцію запозичень, що вживаються в більш поширеному варіанті, наприклад: *fin de siecle* (фр.) $[\% \phi \sim \delta \ni \forall \sigma \text{фек } \lambda \ni \% \phi \sim \nu -] - \text{Fr} [\phi \{ \delta \sigma \text{фек} \lambda]$.

Варіанти фонемних структур слів утворюються також внаслідок варіювання фонем з нуль-фонемою $/2/$ і навпаки – на позначення випадків, коли фонема немає в аналогічному оточенні в одному з варіантів вимови одного й того самого слова [2, с. 8], наприклад: *bdelium* (гр.) $[\forall \delta \varepsilon \lambda \square \ni \mu \beta \ni \forall \delta \varepsilon \lambda -]$. За результатами нашого дослідження 6 голосних та 8 приголосних фонем ЗАВ варіюють із нуль-фонемою. Цікаво зазначити, що нуль-фонема є на першому місці за частотою участі вільного фонемного варіювання в консонантній системі. Висока частота її участі у ВФВ забезпечується різновидом варіювання $/2\text{-}\phi/$ (62,5 % прикладів варіювання з приголосними фонемами), який є характерною рисою загальноамериканської вимови, наприклад: *maquillage* (фр.) $[\% \mu \{ \kappa \forall A : Z - \phi A : Z] - \text{Fr} [\mu \alpha \kappa \phi \alpha : Z]$. Фонема $/j/$ не входить у жодну приватну опозицію [8, с. 85], тому зазвичай її варіфонемою виступає нуль-фонема.

Варіювання голосних фонем у 3,44 раза перевищує варіювання приголосних фонем (77,46 % та 22,54 % – відповідно). Як свідчать дані матеріалу спостереження, основний засіб утворення варіантів фонемних структур запозичених слів – це вокалізм, наприклад: *non troppo* (іт.) $[\% \nu \alpha : \nu \forall \tau \rho \alpha : \pi \text{ oY } \% \nu \text{ oY } \nu -, -\tau \rho \text{ oY } \pi -]$.

Інвентар вокалічних і консонантних засобів «вільного» варіювання у фонемних варіантах запозичених слів, який ми виділили, можна структурувати через виокремлення основної системи, яка містить ядро та основну підсистему й охоплює 90 % фонемних структур. При цьому ядро описує 75 % елементів, а основна підсистема – 15 %. Решта (10 %) одиниць – це одиниці периферійної системи [7, с. 165] (див. табл. 1).

Таблиця 1

Основна та периферійна підсистеми фонемного варіювання у фонемних структурах запозичень у ЗАВ

Усього 100 %	Основна система (90 %)		Периферійна система (10 %)
	Ядро (75 %)	Основна підсистема (15 %)	
Голосні фонemi	A:, \ni , I, {, ε , Θ :, ε I, ι , Y	ι :, oY, O:, ν :, A~:, ζ	3, ν , α Y, $\iota \ni$, {~, α I, 2, OI
23 (разом з 2)	9	6	8
Приголосні фонemi	2, σ , ζ , ϕ , Z, τ , ν , κ	$\tau \Sigma$, δZ , ξ , ω , δ , ρ	Σ , λ , ϕ , f, π , β
20 (разом з 2)	8	6	6

У досліджуваному матеріалі 64,7 % прикладів варіювання відбувається в корені слова: *dossier* (фр.) $[\forall \delta \Theta : \sigma \iota \varepsilon I \forall \delta \alpha : \sigma]$; 30,6 % – у суфіксі: *timpani* (іт.) $[\forall \tau I \mu \ni \ni \nu \iota - \ni \nu \iota :]$; 4,7 % – у префіксі: *verboten* (нім.) $[\phi \approx \rho \forall \beta \text{ oY } \tau \approx \nu \pi \approx \rho -]$.

Вільне фонемне варіювання відбувається в наголошеній і ненаголошеній позиції. У ненаголошеній позиції відбувається 44,55 % прикладів варіювання голосних фонем. Варіювання в післянаголошеній позиції відбувається частіше (70,45 %), ніж у позиції перед наголосом (29,55 %).

Слова з формальними модифікаціями фонемної структури – це запозичення з 21 мови світу. Переважно це – лексичні одиниці з французької, італійської, німецької, латинської, іспанської, японської, російської мов, наприклад: *cineaste* (фр.) [∇σIv ι {στ -εI}], *perestroika* (яп.) [%περ ≅ ∇στρOIk ≅], *aikido* (яп.) [αI ∇κi:δ оУ %αIk I ∇δoY].

Наближення до вимовної форми слова-етимона частіше відбувається в альтернативному варіанті та становить 56,91 %, що може свідчити про більш повну адаптацію запозичень до фонологічної системи англійської мови, наприклад: *Schwarzkopf* (нім.) [∇ΣωO:ρτσ κα:пф ∇Σπα:ρτσ-].

Акцентно-ритмічна організація іншомовного слова в нашому дослідженні розглядається через визначення акцентних типів і структур. Різниця в ступені наголосу, послідовне розподілення головного і другорядного наголосів, різна кількість наголосів у слові – утворюють типи слів, а розподіл наголосів по складах утворює акцентні структури слів [9, с. 49].

У формуванні акцентних структур досліджуваного корпусу іншомовних слів бере участь два з одинадцяти акцентних типів (АТ), які складають фонетичну будову англійської мови [9, с. 61]: 1) головний наголос /∇---/; 2) другорядний + головний наголоси /%-∇-/-.

Загальна кількість досліджуваних запозичень, які мають формальні модифікації акцентної структури в американській вимові, складає 73 слова. З них 45,83 % випадків варіювання становлять двоскладові слова, а також 45,83 % випадків – трискладові слова, наприклад: *brouhaha* (фр.) [∇βру: ηА: ηА: -∇---], *pogrom* (рос.) [∇поУγ р≅μ π≅∇γрА:μ]. Іншомовні слова, які беруть участь у варіюванні акцентної структури – запозичення з 15 мов світу (німецької, італійської, російської, японської, китайської, хінді, іспанської та інших). Франкомовні слова складають 44 лексичні одиниці (60,3 %), наприклад: *rondeau* (фр.) [∇рА:vδ оУ рА:v ∇δoY].

Акцентний тип «один наголос» у слові /-∇-/- дає 72,6 % усієї кількості прикладів акцентного варіювання, наприклад: *jacana* (португ.) [δZ≅ ∇кА:v≅ %δZ{σ≅ ∇vА:}. Другий акцентний тип «другорядний + головний наголос» в слові становить 27,4 %, наприклад: *crème brulle* (фр.) [%крεμ βру:∇λεI %-∇---].

Розглянемо, які акцентні структури беруть участь у варіюванні в межах акцентного типу «один наголос» у слові /-∇-/- (див. табл. 2) і в межах акцентного типу «другорядний + головний наголос» в слові /%-∇-/- (див. табл. 3).

Таблиця 2

Ядро, основна та периферійна підсистеми акцентних структур, які варіюють у межах акцентного типу «один наголос» у слові /-∇-/-

	Акцентна структура, приклад	Абсолютна частота	Відносна частота, %	Усього, %
Ядро	-∇-, <i>kukak</i> (рос.)	19	36,54	80,77
	∇---, <i>brouhaha</i> (фр.)	13	25	
	∇---, <i>rondeau</i> (фр.)	10	19,23	
Основна підсистема	-∇---, <i>jacana</i> (португ.)	8	15,39	96,16
Периферійна підсистема	-∇---, <i>satyagraha</i> (хінді)	1	1,92	100
	∇-----, <i>taramasalata</i> (грецьк.)	1	1,92	
Усього		53	100	

Розглянемо, які акцентні різновиди найпродуктивніші в межах акцентного типу «один наголос» у слові /-∇-/-.

Ядро та основна підсистема варіювання в цьому АТ (92,31 %) забезпечується такими різновидами варіювання акцентних структур: /-∇-/- /%-∇-/- (21,15 %), /∇---/- /%-∇-/- (19,23 %), /∇---/- /-∇-/- (15,39 %), /-∇-/- - /∇---/- (15,39 %), /-∇---/- - /∇---∇-/- (9,61 %), /∇---/- - /-∇---/- (5,77 %), /-∇---/- - /∇---/- (5,77 %).

В акцентному типі «другорядний + головний наголос» до ядра та основної підсистеми належать 5 різновидів акцентного варіювання, які становлять 85 % прикладів варіювання в цьому

АТ: /%—∇—/ – /∇—/ (40 %), /%—∇—/ – /∇—/ (15 %), /%—∇—/ – /—∇—/ (10 %), /%—∇—/ – /%—∇—/ (10 %), /—%—∇—/ – /%—∇—/ (10 %).

Таблиця 3

Ядро, основна та периферійна підсистеми акцентних структур, які варіюють у межах акцентного типу «другорядний + головний наголоси» /%—∇—/

	Акцентна структура, приклад	Абсолютна частота	Відносна частота, %	Усього, %
Ядро	%—∇—, <i>crème brulée</i> (фр.)	12	60	75
	%—∇—, <i>mah-jong</i> (кит.)	3	15	
Основна підсистема	—%—∇—, <i>Risorgimento</i> (іт.)	2	10	85
Периферійна підсистема	%—∇—, <i>beriberi</i> (сингнал.)	1	5	100
	%—∇—, <i>nouvelle cuisine</i> (фр.)	1	5	
	%—∇—, <i>Yom Kippur</i> (іврит)	1	5	
Усього		20	100	

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Установлення інвентарю засобів фонемного й акцентного варіювання в структурах запозичених слів у процесі їх фонологічного нормування в аспекті загальноамериканської кодифікованої вимовної норми дає підставу зробити такі висновки:

1. Варіювання голосних фонем у 3,44 раза перевищує варіювання приголосних (77,46 % та 22,54 % – відповідно) фонем.

2. Ядро вокалічної системи засобів вільного фонемного варіювання складають фонemi /α:/, /≅/, /l/, /l̥/, /εI/, /θ:/, /εI/, /l/, /Y/. До ядра консонантної системи фонемного варіювання входять фонemi /2/, /σ/, /ζ/, /φ/, /Z/, /τ/, /ν/, /κ/. На першому місці за частотою у ВФВ є *нуль-фонема*. Висока частота її участі у ВФЗ забезпечується різновидом варіювання /2-j/, який є характерною рисою загальноамериканської вимови.

3. Переважна кількість усіх випадків варіювання відбувається в корені слова (64,7 %).

4. Часткова асиміляція фонемних структур запозичень притаманна альтернативному варіанту (56,91 %), що засвідчує про високу адаптацію іншомовних слів до фонологічної системи англійської мови.

5. У формуванні акцентних структур запозичень із формальними модифікаціями беруть участь 73 слова, при цьому переважно це двоскладові (45,83 %) та трискладові слова (45,83 %).

6. Інвентар вільного акцентного варіювання охоплює два акцентні типи: 1) головний наголос /∇—/; другорядний + головний наголоси /%—∇—/, при цьому на акцентний тип «один наголос» у слові /—∇—/ припадає 72,6 % усієї кількості випадків акцентного варіювання. Установлені типи, які входять до експериментального матеріалу, оформлюють 25 акцентних структур.

7. Наближення до іншомовної вимови відбувається переважно в основному варіанті (78,08 %) при варіюванні акцентних структур загальноамериканської вимови.

8. Найбільше запозичень в аспекті загальноамериканської норми вимови, які мають варіанти фонемних й акцентних структур, надійшли з французької, німецької, італійської, іспанської мов і латини.

Отже, специфічною рисою фонологічного нормування лексичних запозичень у загальноамериканській вимовній нормі є варіювання їхніх фонемних та акцентних структур. Перспективою подальшого дослідження вважаємо зіставне вивчення особливостей фонологічного нормування запозичень в аспекті вимовних норм інших варіантів англійської мови як поліетнічного утворення, наприклад, у британському національному вимовному стандарті – південноанглійській вимові, або RP / BBC English.

Джерела та література

1. Венцкуте Д. П. Свободное варьирование звукового состава слов в современном южноанглийском (литературном) произношении : автореф. дис. ... канд. филол. наук / Д. П. Венцкуте. – М. : [б. и.], 1974. – 25 с.

2. Дацька Т. О. Динаміка фонетичної структури слова в аспекті сучасної американської вимовної норми (на матеріалі лексикографічних джерел) : автореф. дис. ... канд. філол. наук / Т. О. Дацька – К. : [б. в.], 2002. – 20 с.
3. Комар Л. В. Французькі запозичення в аспекті американської вимовної норми / Л. В. Комар // Наук. зап. КДПУ. Сер. : Філологічні науки (Мовознавство). – Кіровоград : РВЦ КДПУ ім. В. Винниченка, 2013. – Вип. 119. – С. 155–159.
4. Комар Л. В. Вокалічна та консонантна організація фонемних структур запозичень в американській вимовній нормі / Л. В. Комар // Наук. зап. КДПУ. Сер. : Філологічні науки (Мовознавство). – Кіровоград : РВЦ КДПУ ім. В. Винниченка, 2014. – Вип. 130. – С. 422–426.
5. Крижанівська М. В. Взаємодія фонетичних систем української та англійської мов. Комунікативний аспект / М. В. Крижанівська // Мова і культура : матеріали V міжнар. наук. конф. – К. : Collegium, 1997. – Т. 3. – С. 93–94.
6. Парашук В. Ю. Зміни в кодифікованих вимовних нормах сучасної англійської мови / В. Ю. Парашук // Наук. зап. КДПУ. Сер. : Філологічні науки (Мовознавство). – Кіровоград : РВЦ КДПУ ім. В. Винниченка, 2000. – Вип. 26. – С. 165–175.
7. Перебийніс В. С. Кількісні та якісні характеристики фонем сучасної української мови / В. С. Перебийніс. – К. : Наук. думка, 1970. – 272 с.
8. Реформатский А. А. Фонемы йот и <и> в русском языке / А. А. Реформатский // Фонологические этюды. – М. : Наука, 1975. – С. 74–97.
9. Торсуев Г. П. Вопросы акцентологии современного английского языка / Г. П. Торсуев ; М. –Л. : Изд-во АН СССР, 1960. – 92 с.
10. Шахбагова Д. А. Фонетическая система английского литературного языка – целостность, устойчивость, вариативность : дис. ... д-ра филол. наук : / Д. А. Шахбагова. – М. : [б. и.], 1986. – 425 с.
11. Bliss A. J. A Dictionary of Foreign Words and Phrases in Current English / A. J. Bliss. – London : Routledge and Kegan Paul, 1977. – 389 p.
12. Cambridge English Pronouncing Dictionary / Originally compiled by D. Jones. – 17th ed. / Edited by P. Roach, J. Hartman and J. Setter. – Cambridge : Cambridge University Press, 2006. – 599 p.
13. Longman Pronunciation Dictionary / Compiled by J. C. Wells. – 2d impression. – Harlow : Longman, 2000. – 870 p.

Комар Людмила. Варьирование фонетической структуры иноязычного слова как специфическая черта его фонологического освоения (на материале общеамериканской произносительной нормы). Стаття посвящена исследованию процесса фонологической ассимиляции поздних заимствований в современной кодифицированной общеамериканской произносительной норме. Отличительной чертой освоения иноязычных слов является «свободное» варьирование фонемной и акцентной структур заимствований. Выделены ядро, основная и периферийная подсистемы фонемных и акцентных средств, которые принимают участие в «свободном» варьировании. «Свободное» варьирование фонемных и акцентных структур определяется видоизменением в фонетической структуре слов, которое не имеет смысловоразличительной черты.

Результаты исследования свидетельствуют о подавляющем большинстве случаев «свободного» варьирования в корне слова. Большинство иноязычных слов с вариантами фонемной и акцентной структур в аспекте общеамериканской произносительной нормы заимствованы из французского, немецкого, итальянского, испанского языков и латыни. Ассимилированными иноязычными словами признаются такие, фонемные структуры которых полностью подчиняются фонологическим законам языка-реципиента. Частично ассимилированные заимствования – это слова, которые сохраняют в своей фонографической форме специфику произношения языка-источника, что отображается в фонотактических особенностях, наличии иноязычных фонем и тенденции сохранения ударения, приближенного к слову-этимону.

Ключевые слова: фонологическая ассимиляция, общеамериканская произносительная норма, свободное фонемное варьирование, свободное акцентное варьирование.

Komar Liudmyla. The Variation of Phonetic Structure of a Foreign Word as a Specific Feature of its Phonological Standartization (a Study of General American Pronunciation Norm). The paper focuses on the analysis of phonological assimilation of late borrowings in codified General American pronunciation norm. “Free” phonemic, and accentual variation in the structure of borrowed words is defined as the specific feature of this process. The nucleus, basic and periphery subsystems of phonemic and accentual means that take part in “free” variation have been identified. “Free” variation in the phonemic and accentual structures is determined by modification of the phonetic structure of words without any distinctive features in the meaning. The results of the research demonstrate the overwhelming majority of free variation in the root of the word. The majority of foreign words with variants of phonemic and accentual structures in the aspect of General American pronunciation norm are borrowed from French,

German, Italian, Spanish and Latin. The variation of accentual structures shows the tendency of preserving the foreign pronunciation in the main variant of the lexical borrowing. Partial assimilation is a characteristic feature of phonemic structures that take part in free variation in alternative variants. This process indicates high borrowings' adaptation to the phonological system of English.

Key words: phonological assimilation, General American pronunciation norm, free phonemic variation, free accentual variation.

Стаття надійшла до редколегії
23.03.2015 р.

УДК 811.111'42

Olesya Ladnytska
Nataliya Kozhemyako

The Comic Effect in David Lodge's "Campus Trilogy": Linguistic Means and Extralinguistic Factors

The article deals with the analysis of the comic in fiction, namely the analysis of linguistic means and extralinguistic factors responsible for creating a comic effect in David Lodge's «Campus Trilogy». The topicality of the research lies in the exceptional heterogeneity of the category of the comic providing room for constant investigation. The research is based on the study of three main comic forms – humour, irony and sarcasm, with parody determining the structural and plot ideas of the overtly comic-satiric sequel to the first novel which is predominantly humorous and mild ironic. The comic acts are subjected to analysis on the levels of semantics (metaphors, metonymies, mostly humorous hyperboles, usually ironic epithets, allusions and paradoxes), on the level of discourse (when the conventions that govern the use of language are offset against each other thus creating a comic effect), register (the shifts in style) and pragmatics (when the conversational maxims are violated triggering incongruities and hence comic effects, mainly sarcastic). The approach to analyzing comic effects suggested above proves indispensable when the comic acts analysed involve extralinguistic factors.

Key words: comic, humour, irony, sarcasm, discourse, pragmatics.

Significance of the Scientific Issue in Question. The category of the comic is many-faceted and finds its expression in different spheres of everyday life. It is an essential component of social relationships, a complicated aspect of human cognitive processes, and a means of expressing hidden or disguised feelings and emotions. Due to such heterogeneity of its nature, comic forms and effects have been the object of study for philosophers, psychologists, sociologists and, definitely, linguists. The latter analyze the phenomenon of the comic identifying the means and devices responsible for its occurrence, the functions it performs and the effects it produces, developing their hypotheses on the theories of sociology, cognitive sciences, psychological researches and physiological triggers. Taking into account the fact that all of the above mentioned issues can be realized in literature it makes sense to analyze comic effects on the material of fictional texts where the category of the comic can be expressed in its different forms, namely humour, irony, sarcasm etc. It is all the more expedient if the fiction to be drawn on is comic by definition. And prose is considered comic if it so in its overall purpose. The English novel tradition is remarkable for the number of comic novels among its classics, David Lodge being one of the most notable and consistent representatives of the genre at least since the publication of the first part of what would later be called "Campus Trilogy" including "Changing Places" (1975) [7], "Small World" (1984) [9] and "Nice Work" (1988) [8] united by one major theme – the analysis of contemporary university.

Analysis of the Research in the Realm. The analysis of the comic phenomena is traced back to the antique philosophy and is still abundantly conducted. Within the scope of modern research interests there are such issues as reasons for laughing, mental processes taking place during experiencing comic situations etc. There exist many theories of the comic developed, namely incongruity theories (J. Suls, Th. Shultz,